

Z této argumentace nař. rozhodnutí jde, že žal. úřad neuznal námezdní zaměstnání Anny Sch. u st-le za vedlejší proto, že výdělkem z tohoto zaměstnání přispívala Anna Sch. na společnou domácnost a výživu rodiny, jež pracovními výdělky manžela Anny Sch. nebyla plně zabezpečena. Pokládal tedy žal. úřad za vedlejší zaměstnání jen ono, jehož výnosu osoba pracující k zabezpečení společné domácnosti a výživy své rodiny nepotřebuje.

Toto nazírání žal. úřadu jest ovšem mylné, neboť i zaměstnání, jehož výnosu osoba pracující k zabezpečení společné domácnosti a výživy své rodiny potřebuje, nemusí býti jejím zaměstnáním hlavním a může býti jejím zaměstnáním vedlejším, jestliže — jak patrné z toho, co nahoře vyloženo — netkví v něm přímo základ její existence.

S této stránky však žal. úřad sporný případ neposoudil, neboť — pokud jde o místo právě uvedené — neporovnával tu námezdní zaměstnání Anny Sch. u st-le s jejím postavením manželky, nýbrž uznal ono zaměstnání námezdní za vedlejší jen proto, že jeho výnosu k zabezpečení domácnosti a rodiny Anna Sch. potřebuje. Toto hledisko však, jak již řečeno, není v souladu s právním řádem.

Žal. úřad ovšem v další části důvodů nař. rozhodnutí praví, že zaměstnání Anny Sch. jako posluhovačky bylo s hlediska hospodářského a sociálního hodnotiti za základ její existence, leč jakými úvahami, nehledí-li se na názor, o němž byla řeč v předešlém odstavci, v němž názor ten byl uznán za mylný, zhodnotil žal. úřad námezdní zaměstnání Anny Sch. za základ její existence, není z nař. rozhodnutí patrné. Nejde-li proto na tomto místě nař. rozhodnutí jen o poukaz na dříve již uvedený mylný názor, bylo by v této části stíženo nař. rozhodnutí podstatnou vadou řízení.

Č. 11.875.

**Pojištění nemocenské podle zák. č. 221/1924 Sb.:
Okolnost, že zaměstnavatel odhlásil zaměstnance z nemocenského pojištění dříve, než byl ukončen služební poměr, nezbavuje pojišťovnu práva požadovati náhradu nemocenského podle § 20 zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb.**

(Nález ze dne 27. dubna 1935 č. 4883/33.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Levicích proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 20. června 1932 zamítl okr. úřad v Levicích odvolání, které podal Josef B. proti platebnímu výměru ze 4. března 1930, jímž mu stěžující si pojišťovna předsala k náhradě částku 440 Kč, vynaloženou na léčení jeho zaměstnance Arpáda V. Okr.

úřad vzal za prokázáno, že Arpád V. byl u Josefa B. zaměstnán od 6. června do 21. června 1929, byl však z tohoto zaměstnání odhlášen dnem 14. června a zůstal pro dobu od 15. června do 21. června 1929 nepřihlášen.

K odvolání Josefa B., jež uplatňovalo, že Arpád V. byl zaměstnán u odvolatele jen do 14. června 1929, zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím rozhodnutí okr. úřadu, jakož i platební výměr stěžující si pojišťovny z těchto důvodů: Nesporné je, že Arpád V. onemocněl dne 28. června 1929. Platí proto nov. zák. č. 221/1924 Sb. Arpád V. nesporně nastoupil práci u odvolatele dne 6. června 1929 a byl odvolatelem včas a před onemocněním přihlášen ke dni 6. června 1929 přihláškou, došlou do pojišťovny dne 6. června 1929. Arpád V. měl provést opravu parního kotle. Po skončení práce byl podle výpovědi Jana M. Arpád V. z pojištění u pojišťovny odhlášen, a to podle odhlášky ke dni 14. června 1929. Na tento den připadl pátek, jak Jan M., který podával odhlášku, s určitostí tvrdí. Pojišťovna předepsala náhradu, jak se sama v průběhu adm. řízení osvědčuje, v důsledku nenáležitého přihlášení Arpáda V. k pojištění. Z tohoto předneseného skutkového stavu je zřejmo, že Arpád V. byl včas a před onemocněním přihlášen u pojišťovny. Nejsou tedy splněny předpoklady § 20 odst. 2 novel. zák. č. 221/24 Sb. Novela č. 184/1928 Sb. omezila náhradní povinnost v případech přihlášek nenáležitým způsobem učiněných jen na přihlášky obsahující nižší mzdu. O takový případ tu nejde. Okolnost, že zaměstnavatel svého zaměstnance dříve z nemocenského pojištění odhlásil, než byl ukončen služební poměr, nedává okr. nemoc. pojišťovně práva požadovati náhradu nemocenského podle § 20 leg. cit. Tak bylo nutno odvolání přiznati úspěch.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss:

Jak patrné z nař. rozhodnutí, nezabýval se žal. úřad otázkou v řízení mezi stranami spornou, zda Arpád V. byl zaměstnán u Josefa B. též po dni 14. června 1929 do 21. června 1929, pokládaje ji pro tento spor za nerozhodnou, když mohl vzíti za zjištěno, že uvedený zaměstnanec byl do dne 14. června 1929 u pojišťovny přihlášen. Žal. úřad vycházel tu z názoru, vyjádřeného v závěru nař. rozhodnutí, že okolnost, že zaměstnavatel svého zaměstnance odhlásil z nemoc. pojištění dříve, než byl ukončen služební poměr, nedává pojišťovně práva požadovati náhradu nemocenského podle § 20 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/1928 Sb.

Tento názor žal. úřadu jest však mylný.

V § 20 odst. 2 nahoře cit. zák. jest stanoveno, že zaměstnavatel je povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnec nepřihlásil buď vůbec, nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty uvedené v § 17 teprve, když nastal pojistný případ.

Žal. úřad má za to, že na podstatu dnešního případu ustanovení 2. odst. § 20 vůbec nedopadá, poněvadž Arpád V. byl až do dne 14. června 1929 přihlášen a tohoto dne pak zaměstnavatelem odhlášen, takže tu nelze mluvit o tom, že nebyl zaměstnavatelem přihlášen. Žal.

úřadu nebylo však možno přisvědčiti, neboť jest jasno, že byl-li Arpád V. dne 14. června 1929 z pojištění odhlášen, zůstal — předpokládajíc, že jeho služební poměr k Josefu B. trval dále — pro další dobu u pojišťovny nepřihlášen; poněvadž pak cit. ustanovení 2. odst. § 20, ukládající zaměstnavateli náhradní povinnost v případě, že pojištěnce nepřihlásil, mezi důvody nepřihlášení nerozeznává, jest nerozhodno, že důvodem nepřihlášení dalšího zaměstnání Arpáda V. byla jeho předčasná odhláška, a byl proto, trval-li onen pracovní poměr dále, usku- tečněn jeden z předpokladů, za nichž jest cit. ustanovením náhrada pod- půrného nákladu zaměstnavateli uložena.

Vycházel-li žal. úřad z názoru opačného, právně mylného, jest jeho rozhodnutí nezákonné.

Č. 11.876.

Pojištění nemocenské podle zák. č. 221/1924 Sb.:
 * Ustanovení § 250 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb., vyžadující k dobro- volnému pokračování v pojištění, aby pojištěnec byl aspoň tři měsíce povinně pojištěn, neznamená, že by toto povinné pojištění musilo býti souvislé.

(Nález ze dne 27. dubna 1935 č. 5535/33.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna ve V. proti zemskému úřadu v Praze o dobrovolné sociální pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 22. února 1932 odepřela okr. nemoc. poji- šťovna ve V. dobrovolné pokračování v pojištění Václava K., poněvadž podle § 250 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. právo k dobrovolnému pokračování v pojištění přísluší pouze osobě, která alespoň tři měsíce bez přerušení před zánikem povinného pojištění byla povinně pojištěna, nebo která si zachovala nárok z povinného pojištění ochrannou lhůtou podle § 97 odst. 4 cit. zák., Václav K. však byl do 31. prosince 1931 dobrovolným členem a potom teprve od 15. února do 17. února 1932 povinně pojištěn.

Odvolání Václava K. vyhověl okr. úřad ve Šluknově výměrem z 22. března 1932, protože tři měsíce povinného pojištění nemusí býti absol- vovány bez přerušení právě před zánikem povinného pojištění, neboť stačí, aby byly kdykoliv absolvovány.

V odvolání proti tomuto výměru stěžující si pojišťovna vytýkala je- dině, že spočívá na nesprávném výkladu cit. § 250, a dovolávala se jako opory pro svůj odchylný právní názor, vyložený v jejím shora cit. vý- měru, ještě ustanovení § 97 odst. 3 cit. zák.

Odvolání tomu nevyhověl zem. úřad v Praze a potvrdil nař. rozhod- nutím výměr okr. úřadu z jeho důvodů, k nimž poznamenal: »V daném případě jest rozhodující okolnost, jak dlužno vykládati ustanovení